

ת"ד 5499/06/12 - מדינת ישראל נגד אורית פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5499-06-12 מדינת ישראל נ' פרץ
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורית פרץ

הנאשמת

ע"י עו"ד אשר ארבל

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור בניגוד לתקנה 22 (א) לת"ת ועבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62 (2) בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה. למקרא כתב האישום עולה כי ביום 8.1.12 שעה 10.00 לערך נהגה הנאשמת רכב פרטי מסוג "יונדאי" ברחוב יצחק שדה ממזרח למערב והתקרבה לצומת עם רחוב המסגר. אותה עת פעלה מערכת הרמזורים בצומת הנ"ל באופן תקין. הנאשמת נכנסה לצומת מבלי לציית לאור האדום בכיוון נסיעתה והתנגשה עקב כך באופנוע עליו רכב המעורב, מרדכי ארוך, שנכנס ע"פ הטענה לצומת בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו. בעקבות התאונה נחבל המעורב וכלי הרכב ניזוקו.

2. במענה לכתב האישום הודתה הנאשמת באמצעות בא כוחה עו"ד אשר ארבל בתקינותה של מערכת הרמזורים שפעלה אותה עת בצומת ובכך שנהגה בכיוונים שתוארו לעיל וכן בתוצאות התאונה כמפורט בכתב האישום. היא כפרה בכך שנכנסה לצומת מבלי לציית לאור האדום ברמזור ובכך שהמעורב נכנס לצומת בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו ע"ת 1 הבוחן נסים כפיר שהגיש, בין היתר, דוח בוחן, דוח פעולה ותכנית רמזורים.

3. ע"ת 2 עדי טיטמן היה בצומת האמור ונסע מרחוב המסגר בכיוון מצפון לדרום. לצד מכוניתו של ע"ת 2 עמד אופנועו של המעורב, מעבר לקו העצירה. לטענתו, המעורב יצא לצומת לפניו כאשר לפתע הגיח רכב הנאשמת ופגע במעורב. ע"ת 2 הבהיר כי הוא והמעורב נכנסו לצומת באור ירוק (ע' 8 ש' 22). לדבריו, הסיבה לכך שרוכב האופנוע ולא הוא או רכבו הם שנפגעו מן התאונה היא כי בשל כך שהאופנוע היה מהיר מרכבו והמעורב אף עמד לפניו בצומת.

עמוד 1

לטענתו, " עם קטנוע יוצאים מהר יותר מרכב פרטי. הוא היה חצי מטר לפני אבל שנינו יצאנו בירוק מלא " (עמ' 8 ש' 26-27). ע"ת 2 הבהיר כי אינו מכיר איש מן המעורבים בתאונה. לדבריו, לא היה כל רכב שנכנס לצומת לפני מכונית הנאשמת [עמ' 9 ש' 11-12]. העד ציין כי לא ראה את האור ברמזור בכיוון נסיעתה של הנאשמת.

4. ע"ת 3, המעורב מר ארוך מרדכי, אישר כי נכנס לצומת בחסות האור הירוק. ע"ת 3 אישר כי כלי רכב נוספים נכנסו עמו לצומת בחסות האור הירוק אולם הוא, כרוכב אופנוע, רכב ראשון. לדבריו, התבונן בהמתנה לחילוף האורות ברמזור על מערכת הרמזורים לכיוון דרום וציין כי לא אמר זאת במשטרה משום שלא נשאל על כך.

5. במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת. על פי גרסתה במסגרת עדותה, לפני עמד רכב נוסף. היא התבוננה ברמזור וראתה כי האור בו ירוק ונסעה. ("ראיתי את הירוק מהתחלה ואז נסעתי והייתה גם לפני מכונית. רק לקראת סוף הצומת הוא נכנס בי" עמ' 15 ש' 4-5).

6. ב"כ הנאשמת בסיכומיו טען כי יש לזכות את מרשתו מאשמה ולכלל היותר להרשיעה בעבירה על תקנה 65 לתקנות התעבורה (כניסה לצומת מבלי יכולת לפנותו). זאת הואיל ועל מנת להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום "חייבת להיות ראייה ישירה וחד משמעית המעידה על כניסתה באור אדום". במקרה שלפנינו, טוען הסניגור המלומד, אין איש יודע באיזה צבע אור של הרמזור נכנסה הנאשמת לצומת.

דין והכרעה

7. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות שהוצגו לי מצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום. אקדים ואומר כי בשונה מן הנטען בסיכומיו של ב"כ הנאשמת, אינני סבור כי נדרשת ראייה ישירה דווקא המעידה על כניסתה של הנאשמת לצומת באור אדום. הדין מאפשר להרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות כאשר המסקנה וההיגיון על פי השכל הישר וניסיון החיים מחייבים את המסקנה המרשיעה כמסקנה אחת ויחידה (יעקב קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, חלק שני 688-698 (2003)).

8. במקרה שלפני אני מוצא ליתן אמון מלא בגרסתו של ע"ת 2, עדי טיטמן, שציין כי הוא והמעורב נכנסו לצומת בחסות האור הירוק. מדובר בעד ניטרלי ואובייקטיבי שאין לו כל עניין בתוצאותיו של הליך זה. גרסתו לא נסתרה כמלוא הנימה ומטעמים אלה ראוי לתת לגרסה זו את מלוא המשקל. גרסה זו מקבלת חיזוק בגרסתו של המעורב שציין אף הוא כי נכנס לצומת בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו. שני העדים הסבירו מדוע נפגע דווקא המעורב ולא רכבו של מר טיטמן. הסבר זה מקובל עלי. אני קובע אפוא כממצא שבעובדה כי המעורב נכנס לצומת בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו.

9. עיון בתוכנית הרמזורים מעלה כי בעת שלאופנוע המעורב היה **אור ירוק** בכיוון נסיעתו, היה לנאשמת **אור אדום** בכיוון נסיעתה. ב"כ הנאשם הודה, במענה לכתב האישום, בתקינותה של מערכת הרמזורים והבוחן לא נחקר בחקירה נגדית על מופעי הרמזורים שצוינו בתוכנית הרמזורים אותה הגיש. באין עוררין על מופע הרמזורים בצומת כאמור, על תקינות מערכת הרמזורים ובהינתן קביעתי כי המעורב נכנס לצומת בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו, מתחייבת מתוך עיון בתוכנית הרמזורים מסקנה אחת ויחידה ולפיה הנאשמת נכנסה לצומת בחסות האור האדום בכיוון נסיעתה. מסקנה זו מתחזקת מן השינוי בגרסאותיה של הנאשמת. הנאשמת נחקרה במשטרה (ת/1). בהודעה בפני חוקר המשטרה ציינה הנאשמת כי "**לא הסתכלתי על הרמזור, עצרתי אחרי הרכב שנסע לפני כמו ברלינגו ואז נכנסתי לצומת, הייתי בטוחה שהרמזור ירוק אך לא הסתכלתי על הרמזור ואז הגיע אופנוע מצד ימין של רחוב המסגר..**" [הדגשה לא במקור]. כן אמרה הנאשמת לחוקר המשטרה כי " **דיברתי עם השוטר וספרתי שנסעתי אחרי מכונית ולא ראיתי את הרמזור שנכנסתי לצומת**" הנאשמת נשאלה "ברחל ביתך הקטנה" " **שאלה. האם כאשר עברת את קו העצירה ומעבר החצייה הסתכלת שנית על הרמזור. תשובה. לא. הסתכלתי על הרכב שלפני.**" גרסה זו, ממנה עולה למעשה כי הנאשמת לא הביטה באור הרמזור בכיוון נסיעתה לפני כניסתה לצומת, שונתה בעדות בבית המשפט שם נאמר כי הנאשמת ראתה כי יש אור ירוק בכיוון נסיעתה ורק אז החלה בנסיעה.

גרסת הנאשמת בבית המשפט כי נסעה בחסות האור הירוק סותרת כאמור את גרסתה במשטרה כי לא הבחינה באור ברמזור עובר לכניסתה לצומת. הגרסה שהעלתה הנאשמת בעדותה בבית המשפט היא גרסה כבושה שלא הובא כל הסבר לכבישתה. מטעם זה אני קובע כי משקלה של גרסתה של הנאשמת בבית המשפט הוא אפסי וכי יש להעדיף את הגרסה שמסרה הנאשמת בהודעה במשטרה. ודוק: גרסת הנאשמת במשטרה אינה שוללת אפשרות כי הנאשמת נכנסה לצומת בעת היות האור ברמזור בכיוון נסיעתה בצבע אדום שכן הנאשמת מודה שלא הביטה ברמזור עובר לכניסתה לצומת וממילא אין ביכולתה לטעון כי נכנסה לצומת בחסות האור הירוק דווקא.

10. על יסוד כל הטעמים האמורים מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 15 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.